Pisarakirje

Joulukuu 2010

HANGET KORKEAT NIETOKSET

Vuosi 2010 jälkeen vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen syntymän jälkeen alkaa olla kohta takana päin. Jäljellä on Vapahtajamme syntymäjuhla ja muutamia päiviä vielä sen jälkeen. Talvi on tullut tänä vuonna ajoissa jo marraskuun puolella. Lunta olemme saaneet runsaasti, samoin pakkasesta olemme saaneet nauttia. Talvesta saattaa tulla pitkä, mikäli katsomme kalenteria ja ajattelemme talven kestävän siten kuin muina vuosina.

Työmme Pisaran puitteissa on joidenkin mielestä saattanut tuntua samalta kuin talvi lumihangessa tarpomisineen. Emme ole päässeet kuin murto-osaan viimevuotisesta ehkä ennätyksellisestä vuodesta jolloin järjestimme 64 hengellistä tilaisuutta vankiloissa, tämä siis lupavaikeuksien vuoksi.

SUOJAILMAA JA KEVÄÄN TUNTUA

Mutta mitä se on tuonut tullessaan? Kulunut vuosi muistetaan vuotena jolloin lastenkotien, päihdekotien, sairaaloiden ovista olemme kulkeneet ehkä enemmän kuin koskaan aiemmin. Voi sitä riemua mitä olemme saaneet kokea laululeikkien ja lämpimien villasukkien myötä monien lasten kasvoilta.

Miestenkoti jonka ylläpitoon olemme osallistuneet, on vihdoin saanut paremmat tilat. Tilat sijaisevat Vasilin saarella. Kodissa on nyt 9 miestä ja tilaa riittää. Peshkovin pariskunta jatkaa tehtävissään. Lisäksi pastori Aleksei on tukemassa kotia hengellisesti, sekä myös siten että viranomaisiin päin koti on virallisesti seurakunnan nimissä. Seurakunta myös pyrkii tukemaan kodin taloutta.

Tuntuu suurelta ja siunaukselliselta, että me kaikki, rakkaat ystävät olemme saaneet olla tässä mukana Kaikkivaltiaan Jumalan käsinä, lähimmäistemme apuna, hengellisessä ja aineellisessa.

- Pekka Vauromaa -

Kirjeen sisältö:

Pääkirjoitus Pekka Vauromaa ..... sivu 1

Pisarakasvo Eleonora Skrypina..... sivu 2

Rukous– ja kiitosaiheet ..... sivu 2

Pisara elävää vettä
Terttu Huttunen ..... sivu 3

Terveiset Ukrainasta
Slava & Natalia ..... sivu 3

Matkaraportti 22 - 24.10.
Anne Keskinen ..... sivut 4

Matkaraportti 29 - 30.10.
Tuula Tapanainen ..... sivut 5 - 6

Matkaraportti 19 - 21.11.
Terttu Huttunen ..... sivut 7

Tapaaminen Lähetysstyön merkeissä

Nummelan kirkossa **loppiais-to 6.1. klo 12** Jumalanpalvelus, jonka jälkeen kirkkokahvit ja Pisaran ja Vihdin Srk:n yhteinen tilaisuus

Ohjelmassa mm:
- Filmi Etiopiasta
- Pisaran kuulumisia

Tervetuloa mukaan
Kaikki pisaralaiset ja Pisaran työstä kiinnostuneet!

Pisarakasvo Eleonora

Eleonora Skrypina

Eleonora syntyi Leningradissa v. 1937. Koti oli Parkalovan kylässä, äiti oli inkerinsuomalainen ja isä venäläinen Vologdasta. Isä työskenteli asetehtaassa, ja sen vuoksi perhe evakuoitiin v. 1942 Leningradin piirityksestä Laatokan elämäntietä pitkin Siperian Krasnojarskiin. Siellä oli myös vankileiri, jonne tuotiin naapureita Valkeasaaresta. Eleonora näki heitä aidan takana. Tähän aikaan perheessä vielä puhuttiin niin suomea kuin venäjää. Mukana oli myös äidin sisar Helena, joka oli baptistiuskovainen. Vuonna 1946 äiti ja lapset pääsivät palaamaan kotiin, isää tarvittiin töissä vielä pari vuotta. Helena-tätiä taas ei päästetty, koska oli suomalainen ja lisäksi uskova. - Tämän jälkeen suomen kieli alkoi unohtua.

Eleonora menestyi opinnoissaan ja valmistui radioteknikoksi laitokseen, joka valmisti mm. avaruustutkimuslaitteen. Työn parista löytyi aviokumppani ja perheeseen syntyi kaksi tytärtä. Elettiin tavallista neuvostoelämää.
Mies altistui työssään säteilylle ja kuoli v. 1991 51-vuotiaana. Kun kuolemasta oli kulunut 40 päivää Eleonora meni venäläiseen tapaan kirkkoon ja pyysi pappia rukoilemaan miehen sielun puolesta. Mutta pappi olikin baptisti, joka vastasi: ”Kuolleiden puolesta emme rukoile, mutta sinun puolestasi kyllä.” Eleonora tuli uskoon.

Näihin aikoihin Haapakankaalle rakennettiin luterilaista kirkkoa, ja siellä toimi lapsuuden ystävä ja luokkatoveri Ester Mihailovna. Nyt alkoi innokas suomen kielen opiskelu – aivan alusta! Eleonora rukoili, että Herra antaisi takaisin suomen kielen. Ja kerran kun hän oli tulkkaamassa Hatsinassa, Pyhä Henki avasi sanat ja hän tiesi kääntävänsä kaiken aivan oikein. Vasta puheen lopussa voitelu hävisi ja viimeinen lause jäi kääntämättä. Seuraavana vuonna hän jäi eläkkeelle – kirjojen ja nauhurin pariin.

Parkalovan tien varressa toimi Esterin johtama ”Pyhä veljeys” – keskus, joka tarjosi ruokaa ja vaatteita vapautuneille vangeille. Ensimmäinen suora kosketus vankilaan oli kun Krestin varastoon purettiin kokonainen rekkakuormallinen Suomesta tuotua näkkileipää. Vankilatulkiksi Eleonoraa pyysi legendaarinen Nina Nesterova, ja ryhmä oli Pisara.

Eleonoran suurena vahvuutena on aina ollut erinomainen raamatuntuntemus ja sen kielen ja kielikuvien hallinta. Tämän huomasimme erityisesti vuoden 2008 israelinmatkalla, johon osallistui monia pietarilaisia ystäviä.

Lisäksi en malta olla muistelematta aikaa, jolloin Eleonora hankki yksiön Pietarista aivan uudesta talosta niin mukavannimisestä kaupunginosasta kuin Kolomäki. Muutto 13. kerrokseen tapahtui hetimiten, vaikka vesi, viemäri ja hissi (!) eivät vielä toimineet. Monta ämpäriä oli kannettava, ennen kuin kaikki valmistui. Mutta se olikin sitä sievempää.

Tiivis yhteistyömme katkesi 2004 muutamaksi vuodeksi, kun Eleonora oli töissä Suomessa. Nyt Eleonora asuu tyttärensä Julian luona ja toimii edelleen tulkkina ja käyntiemme valmistelijana.

Eleonora kertoi aikoinaan kovasti pelänneensä eläkkeelle jäämistä. ”En arvannut mikä oli edessä – mikä rikas elämä!!!”

- haastattelija Eeva Halme -

Rukous- ja kiitosaiheet

- Kiitos miestenkodin uudesta tilavasta huoneistosta
- Venäjän sairaaloissa ja vanhainkodeissa palelevien ja ikävöivien vanhusten puolesta
- Kiitos kaikista uskollisista esirukoilijoista
- Johdatusta Pisaran työhön

Pisara elävää vettä

KIITTÄKÄÄ JOKA TILANTEESSA (1.Tess. 5:18)

Raamatussa on lukemattomia kohtia, jossa meitä suorastaan käsketään kiittämään ja ylistämään Jumalaa, esim. ”*Ylistäkää häntä, kiittäkää hänen nimeänsä, sillä Herra on hyvä”*, Ps. 100: 4-5.

Ei sanota, että kiitä ja ylistä, jos kiitättää tai tuntuu siltä. Kun kaikki on hyvin, on helppo ylistää. Entä silloin, kun kaikki kaatuu päälle, kun on kovassa paineessa tai umpikujassa. Luonnostaan mieluummin napisemme kuin kiitämme ja ylistämme. Tarvitaan kiitoksen uhraamista. ”*Sinulle minä uhraan kiitosuhrin, ja huudan avukseni Herran nimeä”*, Ps. 116: 17. ”*Uhratkaamme siis hänen kauttaan aina Jumalalle kiitosuhria, niiden huulten hedelmää, jotka tunnustavat hänen nimeään”*, Hepr. 13; 15. Vankityrmässä jalkapuussa ankaran ruoskinnan jälkeen Paavali ja Siilas lauloivat ylistystä Jumalalle, Apt. 16:25.

Olen huomannut, että katkeruus väistyy, puristus helpottaa ja asiat selviävät, jos vaikeassa tilanteessa pystyy kiittämään ja ylistämään Herraa. Tuleepa mieleen matka Pietarin vankiloihin, jolloin runsaasti kuormattu Ketoloiden peräkärryn aisa ei enää Viipurin tienoilla kestänyt ja jouduimme hyvin hankalaan tilanteeseen. Hetken tyrmistyksen jälkeen aloimme laulaa ”Jumala hyvä on” ja Herramme auttoi ihmeellisesti. Kiitos ja ylistys on Jumalalle mieluista. Rukouskin kehotetaan tuomaan Jumalalle kiitoksen kanssa tiettäväksi, Fil. 4:6.

Englanninkielisessä Raamatussa useat kohdat, joissa puhutaan ylistämisestä, on käännetty suomeksi sanalla kiittää. Kyse lieneekin samasta asiasta. Ylistys ei ole vain käsien nostamista, vaikka siihenkin Raamattu kehottaa (Ps 63:5, Ps. 141: 2). Tässäkään asiassa ei ole haitaksi, jos tottelet. Ylistää voi puhuen, laulaen ja soittaen. Jopa huutamaan on kehotettu: ”*Ylistetty olkoon Herra – niin minä huudan”*, Ps. 18:3 tai ”*Kohottakaa Jumalalle riemuhuuto kaikki maa, laulakaa hänen nimensä kunniaa, antakaa Hänelle kunnia ja ylistys”*, Ps. 66:1-2. ja Ps 81:2. Jos ei osaa omin sanoin ylistää, voi lukea psalmeja (esim. 23, 30, 34, 40, 65, 66 88, 92-150).

Kiitä siitä, mitä Jeesus on puolestasi tehnyt. ”*Kristus Jeesus on tullut maailmaan pelastamaan syntisiä, joista minä olen suurin*,” 1. Tim. 1:15. ”*Kristuksen veressä meillä on lunastus, rikkomustemme anteeksianto”*, Ef. 1:7

”Kiitä Herraa, minun sieluni, äläkä unhota, mitä hyvää hän on sinulle tehnyt, hän joka antaa kaikki sinun syntisi anteeksi ja parantaa kaikki sinun sairautesi”, Ps. 103: 2-3.

”*Iloiten te kiitätte Isää, joka on tehnyt teidät kelvollisiksi saamaan osuuden siitä perinnöstä, joka pyhillä on valossa”*, Kol 1:12.

Ajatelkaa: paras on edessä!

- Terttu Huttunen -

Terveisiä Ukrainasta

Rakkaat ystävät!

Lähetämme tässä teille terveiset Ukrainasta. Tänä syksynä YWAM (Missionuoret) viettivät 50-vuotis-juhliaan. Kiovaan saapui noin 250 työntekijää Ukrainasta, Venäjältä, Valkovenäjältä ja Georgiasta juhlimaan sitä mitä Herran on tehnyt viimeisten 50 vuoden aikana.

Sitten minut kutsuttiin YWAMin Krimin työpisteeseen. Vuosi sitten siellä aloitettiin kristillinen lastentarha. Lapsille toivottiin leikipuistoa ja minut kutsuttiin sitä tekemään. Kuudessa päivässä sain valmiiksi sen mitä oli suunniteltu, koska minulla on kokemusta tällaisesta. Oli mukava nähdä lasten innostus, kun he alkoivat leikkiä alueella.

Palattuani Ternopoliin, suunnittelimme kirkon kanssa lähetysmatkan Lutskiin Ukrainassa. Tarkoituksena oli saada aikaan siellä seurakuntamme toiminnan sivuhaara. Herra on avannut useita mahdollisuuksia evankelioida erityisesti yliopistoissa. Tilaisuuteemme tuli viisi henkilöä, mutta uskomme, että Herra moninkertaistaa kävijäjoukon.
Natalia on tänä syksynä auttanut erityisesti keittiössä opetuslapseuskoulun aikana.

Toivotamme teille siunattua joulunaikaa ja kiitämme tuestanne ja rukouksistanne.

Slava & Natalia

Matkaraportti

Vihdin ryhmän Pietarissa 22—24.10.2010

Lähdimme matkaan Pekan kyydillä perjantaina puolenpäivän jälkeen. Tällä kertaa lähtijöinä Pekan mukana olivat Arja, Riitta, Aarne, Heli ja Anne.

Nazirin lastenkodissa

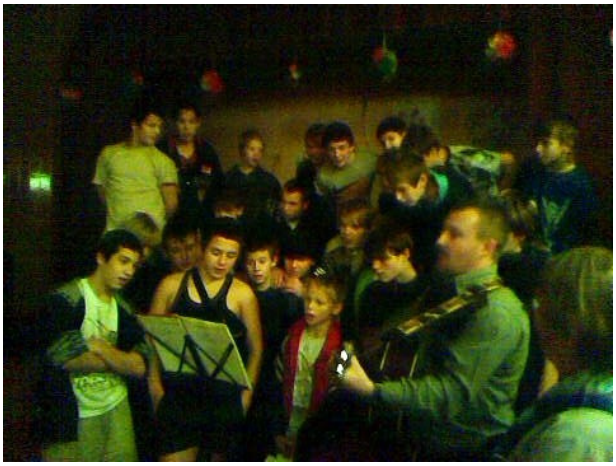
Matka sujui joutuisasti ja tullistakin selvisimme nopeasti. Perille asunnolle saavuttiin illalla myöhään. Lauantai-aamuna meidän ryhmä (Pekka, Arja, Riitta, tulkki Liisa, Aarne ja Anne) suuntasimme hyvissä ajoin kohti traumaattisia kokeneitten lasten kotia Nazirin kylässä. Meidät otettiin hyvin lämpimästi ja vieraanvaraisesti vastaan. Kokoonnuimme saliin ja lapset Sergein johdolla lauloivat meille kauniisti. Arjalla oli laululeikit valmistettuna ja Suomesta ostettu ihana käsinukke Pepi mukana. Lapset esittelivät itsensä hauskasti Pepin avulla. Lopuksi lapsille jaettiin Tuomasmessun sukkapiiriläisten kutomia sukkia ja villapipoja sekä makeisia. Yhteisen tilaisuutemme kruunasi se, kun lapset tulivat siunattaviksi käsiemme alle, hetki oli koskettavan siunattu. Ennen lähtöämme lastenkodin henkilökunta rukoili puolestamme ja me saimme myös siunata heitä ja rukoilla heidän puolestaan.

Iltapäivällä ajoimme Sergein kotiin ja hänen vaimo Lena oli valmistanut meille maistuvan aterian. Suloinen Sveta -tytär avusti äitiään tarjoilussa ja me saimme olla palveltuna heidän kodissaan.

Tapasimme toisen ryhmän (Eeva, Heli ja Eleonora sekä heidän kuljettaja Kostja) kanssa Kolpinon asemalla. Siellä siirryimme toiseen autoon, jota ajoi Valeri ja Eleanora toimi meidän kartanlukijana. Määränpäämme oli entinen Akkuratovan poikakoti, joka oli muuttanut vain reilu kuukausi sitten Pietarhovin läheisyyteen. Pääsimme aika lähelle kotia, mutta sitten ajoimme liian pitkälle ja palatessamme harhailimme vielä jonkin aikaa, joten perille pääsimme reilusti myöhässä kellon ollessa jo lähes puoli kahdeksan illalla. Loppujen lopuksi poikakodin henkilökunta muutti poikien iltaohjelmaa ja aloitimme yhteisen kokouksemme kahdeksan maissa. Osa pojista suhtautui alkuun hivenen epäilevästi ohjelmaan, mutta Eevan puheenvuoron aikana poikien asenne silminnähtävästi muuttui ja he keskittyivät kuulemaansa.

Kostjan puheenvuoron aikana kaikki pojat kuuntelivat edelleen tarkkaavaisesti ja kun hän alkoi laulaa venäjäksi hengellistä laulua ja pyysi poikia mukaansa, ensin eteemme Kostjan viereen tuli kaksi isommista pojista ja pian heitä seurasi kaikki loputkin pojat. He muodostivat upean kuoron osittain lavalle, sen reunalle ja lattialle kuljettajamme ympärille ja pian sali kaikui kaunisäänisesti poikien laulusta. Pyhä Henki oli voimallisesti läsnä tuossa hetkessä. Eleonora, joka on ollut monissa tilaisuuksissa, sanoi ettei koskaan ole kokenut vastaavaa.

Kokouksen jälkeen ainakin yksi pojista pyysi Uutta Testamenttia ja kaikki pojat kiittelivät useampaankin kertaan vierailustamme. Turhaan emme tänne tulleet, ajattelin ja kiitin Jeesusta!

Poikakodin pojat laulamassa Kostjan kanssa

Sunnuntaina saimme viettää myöskin mieleenpainuvan tilaisuuden Udelnajan aseman lähellä elokuvateatterissa kokoontuvassa elävässä seurakunnassa. Ylistimme yhdessä ja lopuksi meille katettiin eteemme pöytä kultaisella liinalla monien herkkujen kera.

Kotimatkalla poikkesimme Hiljan luona ja jälleen meitä huomioitiin hyvillä tarjoiluilla.

Matkamme oli ylitsevuotavainen; täynnä Jumalan hyvyyttä, laupeutta ja vieraanvaraisuutta. Sana muuttui lihaksi; kun siunaatte toisia tulette itse siunatuiksi.

- Anne Keskinen -

Ongelmia vankilaluvissa
Ryhmä oli saanut jo pari viikkoa ennen matkaa tiedon, että vankiloihin ei tulla pääsemään. Näin on ollut koko syksyn, syynä mitä ilmeisimmin se, että suomalaisten ryhmien sopimuksia ei ole uusittu. Ryhmämme oli jo varustautunut Viipurin matkaan, tapaamaan baptisti-kirkon edustajaa, joka vastaa Karjalan alueen kristillisistä narkomaanikodeista.

Saimme kuitenkin tiedon, että Pietarin vankila-viranomaiset ovat kadottaneet ryhmän jo toiset sopimuspaperit (vastuuhenkilö vaihtunut) ja jonkun pitäisi viedä uudet paperit tulkeille, jotka puolestaan lähtisivät viemään sopimuspapereita suoraan Moskovaan. Koska muita ryhmiä ei ollut menossa Pietariin, päätimme järjestää lauantaille vaihto-ehtokohteita ja viedä paperit perille. Slava Aleksejevin kanssa saimmekin sovittua kaksi narkomaanikotia lauantaille.

Matkaan pikkuautolla
Pekka ei päässyt tälle matkalle mukaan, siksi olimme liikkeellä Tuulan pienellä autolla. Matkaan lähtivät Tuula Tapanainen Espoosta sekä Timo Granqvist ja Marianne Jämsä Kouvolasta, Pietarista tulkiksi tuli Hilma Gutzan. Tavaraa oli mukana vain vähän, lähinnä vaatetavaraa narkomaanikodeille. Ajokeli oli syksystä huolimatta kohtuullinen. Timo ei ollut aiemmin ajanut Venäjällä, mutta jakoi nyt kanssani ajamisvuoroja hienosti.

Välitystehtäviä
Lauantaiaamuna aikaisin meidän oli tarkoitus tavata Suomen asemalla henkilö, joka tuli majoittumaan asunnollemme ja antaa hänelle avaimet. Tämä ei kuitenkaan onnistunut, sillä hän oli nukkunut ”rokuliin”. Lähdimme siis tapaamiseen tulkkimme Liisan naapurin kanssa, joka puolestaan toimittaisi sopimuspaperit Liisalle. Liisa itse oli tulkkauskeikalla. Tämä välitys onnistui ja jäimme odottamaan Slavaa, joka veisi meidät päivän kohteisiin.

Popovka
Popovkan narkomaanikoti sijaitsee Pietarin ulkopuolella pienessä kylässä. Miehet ovat itse rakentaneet laajennusta paikalla olleen pienen mökin pohjalle. Rakennustyöt olivat selvästi edistyneet edellisestä käynnistämme. He ovat löytäneet tukijan, joka antaa heille seinälevymateriaaleja ja muutoin työ edistyy sitä mukaa kuin varat sallivat. Miesten toiveena oli saada valmiiksi sauna ja sisävessa.

Miehiä oli paikalla viisitoista ja he kertoivat, että tänään lauantaina heillä on vapaapäivä, mutta huomenna menevät töihin. Yhteisestä tilaisuudesta muodostui jälleen lämmin ja sydämellinen. Jaoimme hengellisiä kokemuksiamme ja Jumalan Sanaa yhteiseksi rakennukseksi niin kuin Paavali kirjoittaa Room.1:11-12.

Oli koskettavaa kuulla miesten todistusta siitä, miten usko on heitä kantanut ja auttanut konkreettisesti eteenpäin vaikeassa vieroitusprosessissa. Eräs miehistä kertoi, että nyt vauva on syntynyt, hän on saanut pienen tyttären. Tämä jos mikä, on hänelle motiivina vieroituksen viemisestä loppuun saakka.

Popovkan narkomaanikodissa

Myös me toimme miehille rohkaisua Sanalla ja omilla kokemuksillamme. Timon todistus omasta elämästään ja siitä, kuinka Jumala pelasti hänet alkoholismista, kosketti erityisesti. Jätimme heille ruokatarvikkeita ja tuomiamme vaatteita. Marianne oli löytänyt lahjoittajan, joka halusi antaa heille rakennustyöhön sata euroa. Kuulimme, että naisten narkomaanikotia ollaan avaamassa piakkoin ja sinne tarvitaan kaikkea mahdollista käytännön apua. Toivomme, että pääsemme itse sinne käymään seuraavilla matkoilla. Paluumatkalla meille syntyi ajatus, että joulukuun matkalla tulisimme myös Popovkaan ja varaisimme kaikille miehille oman joulupaketin. Marianne lupasi hoitaa tätä projektia lähipiirinsä kanssa.

Vanhusten laitos
Popovkasta lähdimme ajamaan Slavan perässä toiseen narkomaanikotiin, niin kuin luulin. Mutta matka suuntautuikin Moskovan suuntaan. Kun Slava pysähtyi kauppa-asioilleen, sain kuulla, että kohteenamme oli vanhusten vastaanottolaitos kaukana Pietarin ulkopuolella. Näin voi tapahtua, kun joutuu hoitamaan asioita tulkin välityksellä, syntyy ns. informaatiokatkoksia.

Tämäkin laitos sijaitsi pienessä kylässä vanhassa 1800 luvun rakennuksessa. Se oli paikka vanhuksille ja vammaisille, jotka eivät enää pärjänneet yksin. Täällä he odottivat sijoitusta pysyvämpään paikkaan. Slava oli löytänyt paikan pastoriystävänsä kautta, joka käy täällä säännöllisesti sielunhoitotyössä.

Huoneissa oli 2-4 henkilöä ja yleisesti meidät otettiin hyvin vastaan, kun kerroimme, millä asialla olemme. Eräs mies sanoi aluksi: ”Katsotaan, onko teidän Jumalamme parempi kuin meidän”, mutta keskustelun jälkeen ymmärsi, että palvelemme samaa Herraa. Hänkin halusi saada synninpäästön ja Jeesuksen sovitustyön elämänsä pohjaksi.

Henkilökohtaiset keskustelut olivat pakosti melko lyhyitä, mutta suurin osa potilaista otti sanoman hyvin vastaan. Saimme rukoilla monien kanssa, mikä oli selvästikin heille uureksi avuksi. Eräs nainen kuitenkin kertoi, että hänellä on täällä hyvä olla. Hän ei myöskään tarvitse Jeesusta, koska hän on ollut niin hyvä ihminen.

Erityisen koskettavaa keskusteluissa oli yksinäisyyden ja hyljätyksi tulemisen kohtaaminen. Moni vanhus itki sitä, että lapset toivat tänne eivätkä käy enää katsomassa. He olisivat halunneet vielä asua kotona. Eräs nainen itki sitä, että poika, joka kävi usein katsomassa, kuoli ja tytär on hänet hylännyt. Hän koki olevansa aivan yksin, mutta sai lohdutusta huonetoveriltaan, joka oli samanlaisessa tilanteessa.

Rukoillaan näiden vanhusten puolesta sekä laitoksessa työtä tekevän pastorin puolesta. Siunataan tämän laitoksen johtajaa, joka on vielä sallinut hengellisen työn vaikeutuvassa asennetilanteessa. Kohtasimme myös uskovia potilaita, mutta monille täällä on viimeinen mahdollisuus löytää uskon tie taivaaseen.

Myöhäinen ajo Suomeen

Meillä ei ollut varattu kohdetta sunnuntaille, joten päätimme lähteä ajamaan illan suussa kotia kohti. Hilma lupasi ottaa asunnon avaimet ja viedä ne vuokralaiselle sovitusti Suomen asemalle. Kiitos Hilmalle tästä palvelusta ja kiitos Timolle, joka ajoi osan matkaa. Pääsimme tullista sujuvasti, joten olimme Kouvolassa puolen yön tienoilla. Seuraava matkamme on viikkoa ennen joulua. Käymme silloin Kirvun narkomaanikodissa Karjalassa sekä vastaavissa kohteissa Pietarissa. Rukoillaan näiden valmistelujen puolesta.

- Tuula Tapanainen -

Toistasataa Tuomasmessun sukkapiiriläisten kutomaa sukkaparia ja pipoa lämmittävät nyt pieniä jalkoja ja päitä Pietarin pakkasissa.

Matkaraportti

Vihdin ryhmä ryhmä, Pietari 19. – 21.11.2010

Matkalle lähdimme pienellä joukolla: Ketolasta Eeva Halme, Kai Leppämäki ja minä Terttu Huttunen. Myyrmäestä mukaan otettiin vielä Matti Uusitalo. Kuskeina toimivat Matti ja varsinkin Kai, joka oli opiskeluaikana käynyt kerran Leningradissa, mutta ei koskaan Pisaran eikä muillakaan matkoilla Pietarissa.

Venäjän tullissa tuli asiapapereiden kanssa ongelmia. Venäjänkielentaitoinen Matti Uusitalo täytti vaadittavat lomakkeet, mutta joidenkin pienten virheiden takia häntä pyydettiin kirjoittamaan ne pariin otteeseen uudelleen. Käsien jäätymisen vuoksi Matti ei pystynyt lomakkeita pakkasessa täyttämään, jolloin hänen oli pyydettävä lupa sisätilojen käyttöön. Aikaa tämä operaatio otti kovasti. Auton tavaran tarkistus sen sijaan sujui nopeasti ja huomautuksitta. Tätä olimme ymmärtäneet etukäteen rukoillakin, mutta paperiasiaa ei. Viipurista otimme mukaamme Eevan kummipoika-Andrein. Kello oli paikallista aikaa noin kaksi yöllä, kun pääsimme nukkumaan.

Poikakodissa

Lauantaina starttasimme poikakotiin. Sergei Odnorob ja tulkki Eleonora Skrypina poimittiin kyytiin. Eeva esitti näytelmän kadonneesta lampaasta (ei-elävä lammas oli matkassamme koko ajan). Puheiden jälkeen jaoimme tuliaiset. Olin hämmästynyt, miten vastaanottavaisia suurin osa pojista oli kuuntelemaan ja varsinkin ojennetuin käsin ottamaan vastaan traktaatteja ja ostamiamme lasten Raamattuja. Toiset halusivat kuitenkin aikuisten Raamatun. Olen varma siitä, että osa pojista on halukas ja valmis ottamaan Jeesuksen vastaan omana vapahtajanaan.

Narkomaanikoti

Seuraava kohteemme oli narkomaanikoti, jossa Pisaran väki on useasti aiemminkin käynyt. Juuri kun tulimme kodin pihalle, huomattiin, että One Way Missionista lainatun auton vilkut olivat lakanneet toimimasta. Huokasimme lyhyen rukouksen Jumalan puoleen ja menimme sisälle. Kokouksen jälkeen vilkut taas toimivat. Kunnia Jumalalle!
Ennen asunnolle menoa vierailimme vielä Sergei Odnorobin kodissa, jossa vaimo valmisti meille pienen illallisen. Olimme kiitollisia vieraanvaraisuudesta.

Juutalaisperheessä

Sunnuntaina Eeva ja Oona (Denisin vaimo) jäivät siivoamaan Pisaran kotia ja selvittelemään asioita. Muun ryhmän vierailukohteena oli juutalaisperhe. Matti toimi kartturina ja Kai erinomaisena kuskina ollakseen ensikertalaisena ratin takana Pietarissa. Minun tehtäväni oli rukoilla. Jeesukseen Messiaanaan uskovaan perheeseen kuuluivat vanhahko pariskunta sekä heidän silmäteränsä, poika Mihail, joka oli ollut jo pitkään vaikean sairauden vuoksi liikuntakyvyttömänä ja vuoteenomana, ajoittain sairaalassa. Varsinkin äiti puhui paljon taustastaan sekä pojastaan, joka nyt oli taas kotona. Kai, joka on perehtynyt heprean kieleen, kertoi vanhemmille Mihail-nimen tarkoituksen: hepreaksi nimi on kokonainen lause: kuka on niin kuin Jumala. Rukoilimme vanhempien puolesta sekä pojan paranemisen puolesta. Vaikka lääketieteen keinot loppuisivat, Jumalalle ei mikään ole mahdotonta. Rukoillaan, että Mihailista tulee väkevä Jeesuksen todistaja Israelissa, jonne hänellä on kova halu mennä. Aikaa vierähti pari tuntia ja matkat päälle.

Kotimatkalle Valkeasaaren kautta

Asunnolta mukaan otettiin Eeva, Andrei ja Ljudmila Rodina, alias Milla, joka oli tullut Pietariin muutama päivä ennen meitä. Oonakin kyydittiin metroasemalle ennen kuin lähdettiin huristelemaan kohtia Suomea.

Valkeasaaressa kävimme Hilja Mutkarin luona viemässä vaatetavaraa ja ruokailemassa. Auton tuulilasit pyyhkijät eivät toimineet ja muutaman kerran jouduttiin pysähtymään huoltoasemille manuaalisia toimenpiteitä varten. Sitten ”ilma kuivui” ja pärjäsimme ilman pyyhkijöitäkin. Muutoin paluumatka kotiin sujui mallikkaasti. Kiitos Herralle ja matkakumppaneille!

- Terttu Huttunen -

Matkalle mukaan?

Olisiko sinulla kiinnostusta osallistua lähetysmatkalle?

Helmikuun matkalle saattaisi mahtua mukaan. Tiedustelut Eeva Halmeelta 8.1.2011 jälkeen.

Yhden päivän tavaranvientimatka 8.1. Viipuriin tai lähialueille. Sähköposti tarjak61@suomi24.fi

Matkoilla tarvitaan lähetysmieli, passi ja viisumi.

Hyvää Joulua!

Tyytyväisten muutomiesten kahvittelua Miestenkodin uudessa, tilavassa huoneistossa.

Voit tukea työtämme taloudellisesti

Vankilatyö 529806-20011718 Vihdin ryhmä

Vankilatyö 529700-20092657 Espoon-Kouvolan ryhmä

Lapsityö 529806-20012690

Vapaaehtoinen **jäsenmaksu** 10 e/vuosi 529700-20093267
(maksuun merkintä Jäsenmaksu)

Poliisihallitus on myöntänyt 11.6.2010 Pisara ry:lle rahankeräysluvan no POHADno/2010/1732 ajalle 1.7.2010 - 1.12.2011 koko Suomen alueelle lukuunottamatta Ahvenanmaata. Kerätyt varat tullaan käyttämään yhdistyksen sääntöjen mukaiseen työhön Venäjällä vuosien 2010 - 2012 aikana

Pisara ry
Eeva Halme, 050-3522792
Nissointie 12 C 14, 03100 Nummela

www.pisarayhdistys.fi